

Memento mori! (1899)
Вороний Микола Кіндратович

Дівчино-серденько! Ти мов рожевий цвіт
Напрочуд кожному пишаєшся красою.
Хто раз тебе уздрить, забуде цілий світ
І мимохить услід полине за тобою.
Та знай: краса твоя непевна, як туман.
Минуть літа, і що ж? Погаснуть очі-зорі,
Змарніє личенько, зігнеться пишний стан
І зникне навіть тільк краси...
Memento mori!

Тепер тобі весь світ здається чарівним,
Він манить, зваблює — таємний та чудовий...
Але настане час, і досвідом тяжким
Розвіється украй твій запал поверховий;
Прибави світові обернуться у дим
І, зраджена життям, ти схилишся у горі,
Що марно вік минув на бенкеті гучнім
І ти на заході життя...
Memento mori!

1899

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronyi_mykola_kindratovych/memento_mori